

Arrest

nr. 59 575 van 12 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoer-legging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 april 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2011 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KÜHN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die volgens haar verklaringen het Rijk binnenkwam op 27 januari 2011, diende dezelfde dag een asielaanvraag in. Die dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoekende partij voorheen in Polen, Duitsland en Frankrijk verbleef.

1.2. Op 25 februari 2011 verzocht verwerende partij, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Poolse autoriteiten om de terugname van verzoekende partij.

1.3. De Poolse autoriteiten willigden op 1 maart 2011 het terugnameverzoek, op basis van artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG, in.

1.4. Verwerende partij nam op 7 april 2011 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [I. A.]

[...]

*van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene vroeg op 27/01/2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de betrokkene asiel vroeg in Polen op 19/09/2007 en op 21/08/2008, in Duitsland op 14/07/2008 en 30/07/2009 en in Frankrijk op 08/07/2010.

Tijdens zijn verhoor stelde betrokkene dat hij asiel vroeg in Duitsland en Frankrijk en niet in Polen. Het vingerafdrukkenonderzoek van 27/01/2011 toont echter onweerlegbaar aan dat de betrokkene op 19/09/2007 en op 21/08/2008 asiel vroeg te Polen.

Na confrontatie met het feit dat de controle van zijn vingerafdrukken een positief resultaat opleverde voor Polen op 19/09/2007 en op 21/08/2008 verklaart betrokkene tijdens zijn interview dat het eerste Europees land waar hij een asielaanvraag indiende Duitsland was in 2008. Hij verklaart dat Duitsland hem samen met zijn tante naar Polen stuurde hoewel hij daar geen asielaanvraag had ingediend. Hij verklaart dat hij op dat ogenblik minderjarig was en dat er in Polen geen vingerafdrukken afgenomen werd en ook geen interview. Betrokkene verklaart dat hij dezelfde dag nog Polen verliet en dat hij samen met zijn tante [D. B.] - die destijds zijn voogd was - teruggekeerde naar Tsjetsjenië. Hij verklaart dat hij in 2009 terugkeerde naar Duitsland waar hij een asielaanvraag indiende. Betrokkene verklaart dat hij zich op 07/07/2010 in Frankrijk bevond, waar hij op bezoek was bij een vriend en waar hij 1 week verbleef. Hij verklaart dat hij van plan was om terug te keren naar Duitsland maar hij vernam toen telefonisch dat Duitsland hem zou repatriëren naar Polen. Hij verklaart dat hij toen besloot om dezelfde dag nog asiel aan te vragen in Frankrijk samen met zijn verloofde die intussen ook al naar Frankrijk was afgekomen. Hij verklaart dat zijn tante die op dat moment nog in Duitsland verbleef voor een tweede keer naar Polen gerepatriëerd werd. Betrokkene verklaart dat hij in augustus 2010 zijn verloofde naar België stuurde. Hij verklaart dat hij van plan was om eerst naar Duitsland achter zijn bagage te gaan en daarna ook naar België te komen. Hij verklaart dat hij vanuit Tsjetsjenië hoorde dat hij naar daar kon terugkeren. Hij verklaart dat hij op 16/08/2010 Frankrijk verliet en hij terugkeerde naar Tsjetsjenië. Betrokkene verklaart dat hij op 12/01/2011 Tsjetsjenië verliet en rechtstreeks naar België kwam.

De betrokkene verzoekt via zijn raadsman S. Buysse dat zijn asielaanvraag van 27/01/2011 door de Belgische diensten zou worden behandeld met toepassing van 3(2) van de Verordening 343/2003. Ten eerste omdat de betrokkene en zijn vrouw het grondgebied van de lidstaten voor meer dan drie maanden zouden verlaten hebben. De betrokkene legt ter staving van zijn verklaarde verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten de volgende documenten voor : reispas, nationaal paspoort, huwelijksakte en treinticket. Op 16/03/2011 werden via fax, de reispas, nationaal paspoort en het nationaal paspoort van betrokkene zijn vrouw nog eens doorgestuurd. Ten tweede suggereert de betrokkene dat hij in Polen niet dezelfde kansen op bescherming heeft als in België. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende, waarop hij antwoordde dat de andere landen waaronder Polen hem niet accepteren. De betrokkene

bracht ter ondersteuning van deze bewering via zijn raadsman een rapport over Tsjetsjeense asielzoekers aan (ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons (IDPS) asylum seekers and refugees in Europe (revised march 2011).

Betreffende het door de betrokkene geuite verzoek dat zijn asielaanvraag met toepassing van artikel 3(2) door de Belgische instanties zou moeten worden behandeld merken we op dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. We benadrukken dat Polen met het akkoord van 03/03/2011 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 niet alleen instemt met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van zijn asielaanvraag.

Betreffende het verklaarde verblijf buiten het grondgebied van de Lidstaten benadrukken we dat het voorgelegde treinticket van 12/01 (geen vermelding van het jaartal), de huwelijksakte van 11/01/2011, binnenlands paspoort afgeleverd op 24/12/2010 niet getuigt van een verblijf van tenminste drie maanden buiten het grondgebied van de Lidstaten.

We merken op dat betrokkene op 08/07/2010 nog een asielaanvraag in Frankrijk ingediend heeft en verklaart dat deze aanvraag werd afgewezen en hij in augustus 2010 van Frankrijk via Wit-Rusland naar Rusland reisde. Dat zijn asielaanvraag op één maand zou zijn afgewezen lijkt erg onwaarschijnlijk.

In een bijkomend verhoor van 29/03/2011 op de Dienst Vreemdelingenzaken werd aan betrokkene de vraag gesteld of hij met zijn reispas of met zijn nationaal paspoort reisde aangezien in zijn reispas geen enkele uitreisstempel of inreisstempel staat. Betrokkene verklaarde hierbij dat hij geen enkel paspoort had gebruikt om terug te reizen naar zijn land. Hij verklaart dat hij de grens illegaal overstak. Hij verklaart dat hij terugreisde per auto ter hoogte van Brest en dat er dan geen controle is. Dat betrokkene zomaar de grenzen kan oversteken zonder enige controle of zonder het verkrijgen van enige inreis- of uitreisstempel lijkt ons erg ongeloofwaardig. Betrokkene kan hierdoor niet aantonen dat hij daadwerkelijk zoals hij verklaar[t] het grondgebied van de Lidstaten heeft verlaten. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen concrete indicaties om aan te nemen dat betrokkene het grondgebied effectief voor meer dan drie opeenvolgende maanden heeft verlaten.

Op 07/04/2011 brengt betrokkene een uittreksel uit een rapport (Accès soins médicaux et psychologiques pour étrangers demandant le statut de réfugié en Pologne (femmes enceintes, mères, enfants et victimes de tortures et de traumatismes de guerre) aan waar hij lijkt te kennen willen geven dat de medische zorgverlening van asielzoekers in Polen onvoldoende is. Betreffende asielzoekers merken we op dat Polen de Europese regelgeving inzake opvang en medische zorgen van asielzoekers in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG wordt aan asielzoekers de nodige opvang verstrekt. De Belgische instanties gaan er van uit dat Polen deze regelgeving respecteert. Verder kan de betrokkene in het geval dat de Poolse instanties in gebreke zouden blijven de naleving via gerechtelijke weg afdwingen.

Op 25/02/2011 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 03/03/2011 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Ook zijn echtgenote [M. A.], ° 08/08/1990 is het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. De door de betrokkene aangebrachte elementen werden mee overgemaakt. In het verzoek gericht aan Polen werd gemeld dat de betrokkene verklaart dat hij het grondgebied van de Lidstaten verliet. Dat de Poolse instanties toch instemden met ons verzoek wijst erop dat zij ook geen geloof hechten aan de verklaringen van betrokkene of van oordeel zijn dat de door betrokkene aangebrachte elementen niet het bewijs leveren van een verblijf van ten minste drie maanden buiten het grondgebied van de Lidstaten.

Betreffende het voorgelegde rapport (ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons (IDPs) asylum seekers and refugees in Europe (revised march 2011) merken we op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 heeft ondertekend en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig - voorlopige maatregelen worden gevraagd met

toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Polen liet ons ook weten dat betrokkene in in Polen gekend is onder een andere identiteit nl. [D. A.], 05/03/1992.

De betrokkene verklaart een neef en een nicht in Duitsland te hebben en een tante in Polen. Deze familieleden kunnen niet worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij een gezondheidsprobleem heeft. Hij brengt echter geen attesten of andere elementen aan, die dit verklaarde probleem staven. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat dit verklaarde probleem een overdracht aan Polen zou verhinderen of dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet

bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van een van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering indienen tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze die of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende

partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. In zijn eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag).

3.3.2.1.2. Artikel 3 van het Anti-Folterverdrag, dat een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM, luidt als volgt:

“Geen enkele Staat die partij is bij dit Verdrag, mag een persoon uitzetten of terugzenden (“refouler”) naar of uitleveren aan een andere Staat wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij daar gevaar zou lopen te worden onderworpen aan foltering.

Bij het vaststellen of zodanige redenen aanwezig zijn, dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met alle van belang zijnde overwegingen waaronder, waar van toepassing, het bestaan in de betrokken Staat van een samenhangend patroon van grove, flagrante of massale schendingen van mensenrechten.”

3.3.2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij weliswaar een schending inroept van deze bepaling, doch in haar eerste middel op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de bestreden beslissing, die tot gevolg heeft dat zij aan de Poolse autoriteiten overgedragen wordt teneinde haar asielaanvraag te laten onderzoeken, zou toelaten te besluiten dat zij het risico loopt gefolterd te worden.

Een schending van voormelde verdragsbepaling kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.3.2.2.1.1. In haar tweede middel voert verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

3.3.2.2.1.2. Artikel 2 van het EVRM bepaalt dat *“Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet”* en dat niemand opzettelijk van het leven mag worden beroofd, tenzij bij wege van tenuitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en

Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.1.3. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat haar vrees voor een terugkeer naar Polen niet onderzocht is en dat de mogelijkheid om een asielaanvraag in Polen in te dienen louter theoretisch is. Zij betoogt dat Polen weliswaar een democratisch land is dat veilig is voor burgers van de Europese Unie, doch dat er voor *“derdelanders een gevaar kan zijn.”* Tevens voert zij aan dat het risico reëel is dat zij door de Poolse autoriteiten zal teruggestuurd worden naar haar land van herkomst, alwaar zij het slachtoffer dreigt te worden van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daarnaast voegt zij bij haar verzoekschrift een verslag van HUMA Network, een vluchtschrift van Caritas international en een rapport van ECRE. In haar feitenrelaas zet zij nog uiteen dat zij als wees *“constant onder trauma leeft”* en absoluut nood heeft aan psychologische en psychiatrische begeleiding, dat zij om medische redenen niet kan reizen, dat er in Polen geen financiële tenlasteneming is van medische kosten en dat zij in dat land geen toegang zal krijgen tot de vereiste medische zorgen.

3.3.2.2.1.4. Inzake de aangevoerde medische problematiek stelt de Raad vast dat verzoekende partij, toen haar door verwerende partij gevraagd werd of zij medische problemen had, slechts aangaf geheugenproblemen te hebben en op geen enkele wijze kenbaar maakte dat zij ook andere gezondheidsproblemen zou hebben. Uit de door verzoekende partij neergelegde stukken blijkt ook dat zij de arts in het open centrum waar zij werd opgevangen niet contacteerde met medische klachten. Verwerende partij stelt verder terecht dat verzoekende partij haar gezondheidsproblemen blijkbaar zelf niet als belangrijk beschouwde, daar zij geen gebruik maakte van de mogelijkheid om op medische gronden een verblijfsmachtiging aan te vragen. Zij had hiertoe nochtans ruim de tijd en beschikte over een raadsman die haar de procedure kon toelichten en haar de nodige bijstand kon bieden. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij voor het eerst een verslag van een kinderpsychiater waarin wordt gediagnosticeerd dat zij lijdt aan posttraumatische stress en wordt aangegeven dat haar medicatie werd voorgeschreven. Uit het aangebrachte medische attest kan evenwel niet afgeleid worden dat de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt haar, zoals zij voorhoudt, zou verhinderen om te reizen. Uit het door verwerende partij neergelegde administratieve dossier leert de Raad bovendien dat verzoekende partij aangaf de jongste drie jaar naar verschillende landen (Polen, Duitsland, Frankrijk, België, Wit-Rusland en Rusland) gereisd te hebben, zodat niet blijkt dat medische redenen haar niet toelaten om zich te verplaatsen. Verzoekende partij geeft te kennen dat zij in Polen geen toegang zal hebben tot de vereiste medische zorgen. Uit het door verzoekende partij aangebrachte verslag van HUMA Network, dat van recentere datum is dan de door haar geciteerde verslagen van Barbara Eber en van Caritas, wordt echter uiteengezet dat zowel dringende medische zorgen, eerste- en tweedelijns gezondheidszorg, hospitalisatie en medicatie in Polen gratis beschikbaar zijn voor asielzoekers. De bewering van verzoekende partij dat asielzoekers onvoldoende toegang krijgen tot medische zorg in Polen aangezien *“er geen financiële tenlasteneming is van de medische kosten”* blijkt derhalve achterhaald en wordt door verzoekende partij zelf weerlegd. Tevens blijkt dat er in Polen artsen geaccrediteerd zijn bij de opvangcentra. In de mate dat verzoekende partij lijkt te willen aangeven dat de toegang tot de medische zorgverstrekking in Polen nog voor verbetering vatbaar is, merkt de Raad op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst (*in casu* het land waarnaar verzoekende partij dient te worden teruggeleid) en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (*cf.* EHRM 27 mei 2008, N./ Verenigd Koninkrijk).

Wat betreft de stelling van verzoekende partij dat haar asielaanvraag niet zal onderzocht worden in Polen moet worden opgemerkt dat verwerende partij het volgende heeft gesteld:

“[...] [we] merken [...] op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 heeft ondertekend en partij is bij

het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering."

Verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet. Uit haar uiteenzetting of uit de door haar aangebrachte informatie kan immers niet afgeleid worden dat de Poolse autoriteiten weigeren asielaanvragen te onderzoeken of dat zij een beschermingsstatus weigeren toe te kennen aan personen die hier nood aan hebben.

De door verzoekende partij aangebrachte informatie laat ook niet toe vast te stellen dat zij in Polen, als niet-burger van de Unie, een ernstig gevaar zou lopen. Verzoekende partij brengt weliswaar een verslag aan waaruit blijkt dat medewerkers van Kadyrov bepaalde van hun tegenstanders in het buitenland, onder meer in België en Polen, bedreigden, doch hieruit kan niet afgeleid worden dat de terugkeer naar Polen haar in een minder gunstige veiligheidspositie zou plaatsen dan indien zij in België zou blijven. Uit het door verzoekende partij overgemaakte verslag blijkt bovendien dat er geen inlichtingen beschikbaar zijn waaruit kan afgeleid worden dat vluchtelingen uit Tsjetsjenië werden ontvoerd of vermoord in Polen. Door te verwijzen naar gegevens die voornamelijk betrekking hebben op belangrijke politieke opposanten die in de media actief zijn of politieke of juridische acties ondernamen tegen het regime van Kadyrov maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij - die niet aantoonde een belangrijke opposant te zijn - enig veiligheidsrisico zou lopen in Polen.

Evenmin kan uit de aan de Raad ter beschikking gestelde stukken afgeleid worden dat de Poolse autoriteiten het non-refoulementbeginsel niet zouden respecteren.

De verzoekende partij heeft geen gegevens aangebracht die *prima facie* wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij de schending van artikel 2 van het EVRM koppelde aan de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, zodat nu de schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangenomen en de verzoekende partij geen afzonderlijke elementen aanbrengt in het kader van de door haar aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM, ook de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM niet wordt aanvaard.

3.3.2.2.2. Uit de titel van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van de artikelen 8 en 13 van het EVRM. In de bewoordingen van dit middel kan echter geen uiteenzetting worden teruggevonden die betrekking heeft op deze verdragsartikelen.

In de mate waarin de verzoekende partij met haar uiteenzetting "*Daar er bovendien geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekende partij wordt veroorzaakt en het door verweerder nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen)*" zou doelen op een schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met deze uiteenzetting niet aantoonde dat zij een privé- en/of familie- en gezinsleven in België heeft, laat staan in welk opzicht dit zou geschonden zijn. Uit het aan de Raad voorgelegde administratieve dossier kan immers enkel afgeleid worden dat de echtgenote van verzoekende partij, die ook een asielaanvraag indiende, evenzeer het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Zij dient bijgevolg samen met verzoekende partij naar Polen teruggeleid te worden.

De aangevoerde schendingen van de artikelen 8 en 13 van het EVRM worden niet verder uitgewerkt.

Deze onderdelen van het middel zijn niet ontvankelijk.

3.3.2.3. De verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van artikel 5 van het EVRM.

3.3.2.3.1. Artikel 5 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

- a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;*
- b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;*
- c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;*
- d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;*
- e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;*
- f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.*

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling.”

Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding.

3.3.2.3.2. *In casu* dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing de beslissing is tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing houdt op zich geen vrijheidsberoving in. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel, maar deze beslissing vormt niet de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* feitelijke en juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371). De schending van artikel 5 van het EVRM kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.3.3. *In casu* wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag of van de artikelen 2, 3, 5 of 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt ze geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.4. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat een gedwongen repatriëring een vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM, te meer omdat haar gezondheid in gevaar is en zij de grensautoriteiten vreest, dat haar asielaanvraag en aanvraag tot subsidiaire bescherming niet behandeld werd en niet werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat zij haar procedures voor de Raad zonder voorwerp zal zien verklaard worden en dat zij meent dat zij een machtiging tot verblijf zou moeten hebben, dat haar regularisatieverzoek ten gronde werd afgewezen, dat het afwijzen van huidig beroep haar recht op een eerlijk proces zou in de weg staan, dat artikel 13 van het EVRM daardoor geschonden zou worden, zeker nu de verzoekende partij meent een verdedigbare grief te hebben, dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dient terug te keren naar haar land van herkomst en dat dit een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, dat een terugleiding vanuit Polen naar Rusland een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou meebrengen.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat haar gezondheid in gevaar is moet worden verwezen naar de reeds gedane vaststellingen dat zij niet aannemelijk maakt dat haar gezondheidstoestand haar zou verhinderen om te reizen, dat er in Polen artsen beschikbaar zijn en dat medische zorgen er gratis zijn voor asielzoekers.

Voorts moet worden opgemerkt dat verzoekende partij niet toelicht waarom zij de Poolse grensautoriteiten vreest en dat uit het feit dat zij, zonder schijnbare reden, stelt bevreesd te zijn voor een overheidsdienst een lidstaat van de Europese Unie niet kan afgeleid worden dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding zal geven tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. In de mate dat haar verwijzing naar de "*grensautoriteiten*" betrekking zou hebben op de Russische grensautoriteiten kan het volstaan te benadrukken dat verzoekende partij niet naar de Russische grens wordt teruggeleid.

De verzoekende partij kan ook niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat zij haar procedures voor de Raad zonder voorwerp zal zien verklaard worden: buiten huidig beroep, waarvan in dit arrest werd onderzocht of de verzoekende partij een verdedigbare grief aanvoert, zijn er geen andere procedures inzake de verzoekende partij hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit opzicht kan er geen sprake zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij aanvoert dat zij een machtiging tot verblijf zou moeten hebben en dat haar regularisatieverzoek ten gronde werd afgewezen: uit de stukken van het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf zou hebben

ingediend of dat zulke aanvraag werd afgewezen, zodat de verzoekende partij uit deze loutere bewering geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan putten.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het feit dat haar asielaanvraag niet werd doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat niet België maar wel Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij en de verzoekende partij blijft in gebreke om aan te duiden in welk opzicht deze verantwoordelijkheid van Polen voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich zou meebrengen.

Bovendien dient te worden benadrukt dat het vermeende nadeel specifiek en rechtstreeks dient voort te vloeien uit de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing. Er dient met andere woorden een causaal verband tussen beide te bestaan. Bijgevolg komt het de verzoekende partij toe aan te tonen, aan de hand van concrete gegevens en overtuigende argumenten, dat het door haar aangevoerde nadeel het rechtstreeks gevolg is van de beslissing waarvan thans de schorsing wordt gevraagd.

Waar de verzoekende partij *in casu* aanvoert dat de uitvoering van de bestreden beslissing zal leiden tot het verlies van enig actueel en rechtmatig belang in de annulatieprocedure, volgt dit nadeel niet uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing die geen uitspraak doet over de gevolgen van een beroep dat op heden nog niet is ingeleid en louter hypothetisch overkomt.

Door huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen beschikt de verzoekende partij over een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. De Raad heeft echter bij het onderzoek hierboven geoordeeld dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg *prima facie* geen verdedigbare grief heeft aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, houdt de bestreden beslissing geen terugkeer in naar haar land van herkomst maar wel naar Polen. Zij kan haar nadeel dus niet putten uit een vrees voor terugkeer naar haar land van herkomst. In de mate waarin de verzoekende partij als nadeel aanvoert dat een terugname door Polen een repatriëring naar Rusland als gevolg zal hebben, wijst de Raad erop dat hierboven reeds werd gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat Polen het non-refoulementbeginsel zou miskennen. Bovendien is dit nadeel zoals door de verzoekende partij uiteengezet hypothetisch en niet het rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe de verzoekende partij zich beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK